

Arrest

nr. 243 522 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 7 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister tot weigering van de afgifte van een visum van 9 april 2020.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE BEULE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2019 diende verzoekster, in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige kinderen, een visumaanvraag in met het oog op de gezinshereniging met [D.E.], respectievelijk haar echtgenoot/hun vader, die in België verblijft.

Met een beslissing van 9 april 2020 weigerde de verwerende partij het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 11/07/2019 via de Belgische diplomatieke post in Guangzhou een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [C.Y.], geboren op [...], [D.L.], geboren op [...] en [D.H.], geboren op [...], van Chinese nationaliteit om respectievelijk haar echtgenoot/hun vader in België, [D.E.], geboren op [...], van Chinese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat meneer [D.E.] niet op afdoende wijze bewijst over voldoende huisvesting te beschikken die toelaat de aanvragers te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling II van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 9 van zijn huurcontract luidt als volgt: “De huurder mag enkel onderdak verlenen of mensen huisvesten mits voorafgaandelijk overleg en akkoord met de verhuurder. De verhuurder zal ingeval de huurder wenst samen te wonen met familie of een levenspartner hier in principe mee instemmen.”

Overwegende dat bovenstaand artikel, zelfs in het geval van familie of een levenspartner, het akkoord van de verhuurder vereist. Het “in principe” instemmen kan niet gelijkgesteld worden met een duidelijk akkoord van de verhuurder.

Bij afwezigheid van dit schriftelijk akkoord van de verhuurder om de aanvragers te laten inwonen, wordt niet aangetoond dat aan de voorwaarde van voldoende huisvesting voldaan werd;

Bijgevolg worden de visumaanvragen geweigerd.

[...]

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art; 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht te erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visum aanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel betoogt verzoekster dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de referentiepersoon, i.e. haar echtgenoot, wel degelijk over voldoende huisvesting beschikt. Zij voert aldus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In het verzoekschrift wordt het volgende uiteengezet:

“Eerste middel: voldoende huisvesting

De echtgenoot/hun vader beschikt over voldoende huisvesting om zijn partner en kinderen op te vangen. De woning voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid zoals bepaald in artikel 2, §1, lid 1 Woninghuurwet.

De oppervlakte en het volume van de woning is voldoende ruim om er te koken, te wonen en te slapen, (stuk 6)

Met de bijvoegsel aan de huurovereenkomst bewijst de echtgenoot/hun vader dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat de familieleden die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen.”

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2.

[...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

[...]"

De verwerende partij overweegt dat niet afdoende is bewezen dat [D.E.] over behoorlijke huisvesting in de zin van voormelde bepaling beschikt, aangezien geen schriftelijk akkoord van de verhuurder werd voorgelegd dat de aanvragers in de door [D.E.] gehuurde woning mogen inwonen. In het huurcontract is immers bepaald dat het voorafgaandelijk akkoord van de verhuurder nodig is voor het huisvesten van bijkomende mensen, en de vermelding dat de verhuurder, ingeval de huurder wenst samen te wonen met familie of een levenspartner, hier in principe mee zal instemmen kan niet niet gelijkgesteld worden met een duidelijk akkoord van de verhuurder.

Verzoekster voegt een bijvoegsel bij de huurovereenkomst toe aan haar verzoekschrift, en stelt dat dit bijvoegsel bewijst dat [D.E.] wel degelijk over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat de drie aanvragers te herbergen.

In het bijvoegsel wordt het volgende bepaald:

"1. [L.D.], [...]

Hierna genoemd 'de verhuurder' enerzijds

EN

2. [E.D.] [...]

Hierna genoemd 'de huurder' anderzijds

Wordt overeengekomen wat volgt:

Artikel 9 – Bestemming van het gehuurde, wordt §2 gewijzigd in:

De verhuurder gaat akkoord dat volgende personen zich mogen huisvesten in het voornoemde huis:

- [C.Y.], [...]
- [D.L.] [...]
- [D.H.] [...]

Opgemaakt op 23/04/2020 te [...] in evenveel exemplaren als er partijen zijn.

[...]"

De Raad stelt vast dat dit bijvoegsel dateert van na de datum van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij met dat stuk geen rekening heeft gehouden.

In de gegeven omstandigheden kan verzoekster zich niet voor de eerste keer op dit bijvoegsel beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bewijslast bij het indienen van een visumaanvraag ligt immers bij de aanvrager, die ertoe gehouden is om alle elementen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen aan het bestuur ter kennis te brengen. De Raad zou bovendien zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RVS 26 maart 2013, nr. 222.999). In die optiek kan ook het ter zitting neergelegde stuk, zijnde het bewijs van registratie van dit bijvoegsel op 30 april 2020, geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat de verwerende partij geen rekening kon houden met het bijvoegsel, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig was om te oordelen dat het bestaan van behoorlijke huisvesting niet wordt aangetoond zonder bewijs van het akkoord van de verhuurder dat de aanvragers mogen inwonen bij de referentiepersoon, nu een dergelijke voorwaarde uitdrukkelijk in de

huurovereenkomst is opgenomen. Het feit dat diezelfde overeenkomst vermeldt dat de verhuurder in principe zijn akkoord zal geven wanneer de huurder wenst samen te wonen met familie of een levenspartner, doet geen afbreuk aan de vooropgestelde voorwaarde dat het akkoord desalniettemin moet worden bekomen.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“- Tweede middel: andere voorwaarden van gezinshereniging cumulatief te vervullen

I. Bijdrage in administratieve kosten

De bijdrage in administratieve kosten werd betaald op bankrekening van de Dienst Vreemdelingenzaken. De reeds behandelde aanvraag gezinshereniging geldt als bewijs dat de bijdrage betaald werd. (stuk 8)

II. Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap

*Mevrouw [C.Y.] is de echtgenote van de heer [D.E.] (stuk 9)
[D.L.] en [D.H.] zijn gemeenschappelijke kinderen van de heer [D.E.] en mevrouw [C.Y.] (zie stuk 2 en 3). Ze zijn beiden jonger dan 18 jaar, respectievelijk 14 jaar en 11 jaar, ze zijn alleenstaand en komen samenleven onder hetzelfde dak.*

III. Wachtijd van 12 maanden wettig verblijf

De heer [D.E.] heeft een F-verblijfkaart en is al langer dan 12 maanden toegelaten tot een verblijf in België, (stuk 10)

IV. Ouder dan 21 jaar

Mevrouw [C.Y.] en haar echtgenoot voldoen aan deze voorwaarde. Ze zijn beiden geboren in het jaar 1979. (stuk 1 en stuk 11)

V. Polygamie

De heer [D.E.] heeft geen andere echtgenote in België of elders, (stuk 5 en stuk 9)

VI. Toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen

De heer [D.E.] heeft stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. De heer [D.E.] is een medewerker keuken en heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (stuk 12) met maandelijkse inkomsten rond 1.700,00 euro netto/maand, (stuk 13)

VII. Ziekteverzekering

De heer [D.E.] beschikt over een ziekteverzekering in België die de risico's van verzoekers dekken. Attest van CM dd. 23 mei 2019. (stuk 14)

VIII. Volksgezondheid

Verzoekers vormen geen gevaar voor de volksgezondheid. Het medisch attest van verzoekers van 27/05/2019 bewijzen dat ze niet lijden aan één van de ziekten opgesomde in de bijlage bij de Verblijfswet. (stuk 15)

IX. Geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid

Verzoekers betekenen geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid, (stuk 16)

X. Samenwonen

Verzoekers komen samenwonen met echtgenoot/hun vader in België, (stuk 17)

Aangezien alle voorwaarden van gezinshereniging cumulatief vervuld zijn, dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2.2. Aangezien de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn, volstaat de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van behoorlijke huisvesting om de visumaanvraag te weigeren. Het betoog van verzoekster, in haar tweede middel, dat de andere voorwaarden voor de aanvraag vervuld zijn, kan bijgevolg niet tot het onwettig bevinden van de bestreden beslissing leiden. Daarenboven noopt zij de Raad ertoe zelf de aanvraag te gaan beoordelen, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort nu, zoals hiervoor reeds gesteld, de Raad niet in de plaats kan treden van de verwerende partij.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.7. Samengevat meent de Raad dat niet is aangetoond dat de verwerende partij, in het licht van de gegevens die haar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bekend waren, op kennelijk onredelijke wijze tot die beslissing is gekomen.

Het beroep moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS